Република Србија
УПРАВНИ СУД
5 У. 1335/16
07.06.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А. П." д.о.о. из Б., ..., кога заступа законски заступник директор Д. П., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чије предмете је преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак-Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења, број:300-433-16-01721/2015-I1000 од 22.11.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.06.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број:300-433-16-01721/2015-I1000 од 22.11.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије-Пореске управе-Филијале Стари град, број:018-433-16-4192/2015-1614 од 16.06.2015. године, којим је у тачки 1. диспозитива пореском обвезнику, овде тужиоцу, одређена привремена мера обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати из новчаних средстава-забрана пореском обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном

облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин, у складу са законом, ради обезбеђења наплате пореског потраживања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима, на основу извршног решења Министарства финансија Републике Србије-Пореске управе-Филијале Стари град о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника, број:.... од 06.06.2015. године. Тачком 2. диспозитива налаже се Народној банци Србије-Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац, да привремену меру из тачке 1. овог решења установи уписом привремене мере у регистар блокираних рачуна под датумом и тачним временом пријема овог решења. Тачком 3. диспозитива налаже се Народној банци Србије – Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац да изврши привремену меру из тачке 1. овог решења у складу са одредбама закона којим се уређује платни промет, а који се односе на принудну наплату са рачуна клијената и изда налог банци/банкама код којих порески обвезник има отворене рачуне да одмах обустави измирење новчаних обавеза које порески обвезник из тачке 1. овог решења има према трећим лицима на основу Уговора о промени поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), по основу пребијања (компензација) и по другом основу у складу са законом, осим за плаћања која су изузета законом. Према тачки 4. диспозитива привремена мера из тачке 1. овог решења траје до наплате пореза по основу извршног решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе-Филијале Стари град о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника од 16.06.2015. године. Према тачки 5. диспозитива ово решење постаје извршно даном достављања пореском обвезнику, док према тачки 6. диспозитива жалба против решења не одлаже извршење истог.

У тужби, поднетој Управном суду дана 27.01.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога предвиђених Законом о управним споровима. Указује да је, како је и видљиво из приложених писмена, у својој жалби на првостепено решење навео да је то решење донето по основу решења те управе, број: 018-433-16-4192/2015-1614 од 16.06.2015. године, којим је утврђено да порески обвезник дугује одређени износ по основу репрограма ПДВ, све са дужном каматом. Тужилац је указао да је тај ПДВ утврђен по основу решења те управе, број: 47-00304/2010-0018-010 од 28.07.2010. године, које још увек није правоснажно, с обзиром да по жалби тужиоца од 11.08.2010. године, другостепени орган још увек није донео своју одлуку. Дакле, нема никве принудне наплате или одређивања привремене мере ради принудне наплате, по основу решења које није правоснажно. Следствено томе, тужилац је предложио једино законито и целисходно решење-да се одреди прекид те правне ствари до правоснажног окончања поступка у предмету те управе, број:47-00304/2010-0018-010, с обзиром да то решење представља претходно правно питање за рубрицирану правну ствар. Наиме, ако се жалба тужиоцу усвоји, онда "отпада" правни основ и за принудну наплату и за одређивање привремене мере по основу те принудне наплате. Коначно, тужилац указује да никада није поднео захтев за репрограм било којих пореских обавеза, из којег разлога је првостепено решење противзаконито, с обзиром да конзумира као неспорну чињеницу да се каснило у плаћању рата репрограма, при чему не постоји ни захтев за репрограм, нити решење о репрограму. Из образложења решења туженог произлази да је тужени пропустио да се изјасни о разлозима жалбе, јер се нити једним јединим словом не помиње да основно решење-којим је тужиоцу уопште утврђена обавеза да плати ПДВ, још увек није правоснажно, да нема никакве одлуке, става или коментара о предлогу тужиоца за

прекид поступка до решења претходног правног питања, нити се тужени изјснио како то да је тужиоцу одобрен репрограм који он никада није тражио. Са свега напред наведеног, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове управне ствари произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да се представник тужиоца уредно одазвао на учешће у поступку по жалби, о чему је службено лице сачинило записник од 08.07.2015.године, који је, након што су му предочени разлози доношења ожалбеног решења, изјавио да остаје при наводима жалбе. Одредбом члана 87а. ст. 1. 2.и 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...105/14), прописано је да ради обезбеђења наплате пореза и споредних пореских давања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима на основу решења из члана 92. став 2. тог закона, Пореска управа решењем установљава привремену меру обезбеђења наплате пореског потраживања. Привремена мера из става 1.овог члана је забрана пореском обвезнику да новчане обавезе које има преме трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу, (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин, у складу са законом. Решење пореске управе о установљавању привремене мере из става 2. овог члана, постаје извршно даном достављања пореском обвезнику. Према одредби члана 147. став 1. и 2. наведеног закона, жалба на решење не одлаже његово извршење, с тим што, изузетно другостепени орган може одложити извршење пореског управног акта против којег је изјављена жалба, ако порески обвезник документује да би плаћањем пореске обавезе пре коначности побијаног акта, претрпео битну економску штету. Стим у вези, тужени орган је ценио предлог тужиоца за прекид поступка до правоснажног окончања поступка у предмету 47-00304/2010-0018-010 и нашао да нису испуњени услови прописани одредбом члана 147. став 2. наведеног закона, с обзиром да тужилац није приложио доказе да би плаћањем пореске обавезе пре коначности побијаног акта, претрпео битну економску штету, па се тужиочев предлог одбија као неоснован, посебно што је провером утврђено да је првостепено решење, број: 47-00304/2010-0018-010 од 28.07.2010. године, тужени орган својим актом, број: 4700-828/2010-20 од 01.02.2011. године, поништио, те да је првостепени орган у поновном поступку донео ново решење, број: 47-00304/2010 – 0018 -051 од 27.05.2011. године, на које тужилац није изјавио жалбу, тако да је исто постало коначно, извршно и правоснажно у управном поступку. Имајући у виду да је овде тужени орган решио жалбу истог пореског обвезника на принудну наплату из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника, то је ожалбено решење по налажењу туженог органа донето правилном применом наведених прописа, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, у погледу релевантних чињеница и околности, те се жалба оцењује као неоснована. На основу изложеног, тужени орган је жалбу одбио, применом одредбе члана 151. став 1.

наведеног закона.

Међутим, како је пресудом овог суда 8.У.1336/16 од 23.02.2008. године, уважена тужба тужиоца и поништено решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију-Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број:300-433-05-01720/2015-I1000 од 21.12.2015. године, којим решењем је одлучено о жалби против првостепеног решења Пореске управе-Филијале Стари град, број 018-433-05-4192/2015-1614 од 16.06.2015. године, којим је тачком 1. диспозитива одређена принудна наплата пореске обавезе, то суд налази да је престао да постоји правни основ за одређивање привремене мере обезбеђења наплате потраживања у принудној наплати из новчаних средстава тужиоца, па од одлуке управних органа у извршењу пресуде 8.У.1336/16 од 23.02.2018. године, зависи испуњеност услова да се донесе наведена привремена мера. Суд притом напомиње туженом органу да у списима нема коначног решења о утврђивању пореске обавезе, већ само решење о одређивању принудне наплате, које је било предмет управног спора у предмету 8.У.1336/16.

С обзиром да је оспорено решење поништено Управни суд је одлучио без одржавања усмене расправе,у смислу одредбе члана 33.став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровим ("Службени гласник РС" бр. 111/09), стим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган, у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.06.2018. године, 5 У. 1335/16

Записничар **Председник већа-судија**
Снежана Николић,с.р. **Живана Ђукановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ